

Robinson Crusoe

Adaptare după Daniel Defoe

Copyright © Catmint Books

Traducerea în limba română
Copyright © Editura Kreativ, 2022

Director editorial: Andrei Timar
Traducere din limba engleză și adaptare: Medana Croitoru
Tehnoredactare: SC Design Solutions Consulting SRL

ISBN 978-606-646-948-7

Comenzi la:
tel.: +40 265 250 805
office@editurakreativ.ro
www.editurakreativ.ro
facebook.com/EdituraKreativ

Toate drepturile asupra prezentei ediții aparțin Editurii Kreativ.
Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată
sau transmisă în orice formă sau prin orice mijloace electronice,
mecanice, fotocopii, înregistrări sau altele, fără acordul scris
al Editurii Kreativ.

Cuprins

Capitolul 1	
Plecarea de acasă.....	5
Capitolul 2	
Ape tulburi.....	9
Capitolul 3	
Sclav și negustor.....	13
Capitolul 4	
Dezastrul	17
Capitolul 5	
Izolată pe insulă	23
Capitolul 6	
Supraviețuirea	28
Capitolul 7	
Noul meu domiciliu	32
Capitolul 8	
Hrană pentru minte	40
Capitolul 9	
Învăț lucruri noi	44
Capitolul 10	
Construiesc o canoe	48

Capitolul 11	
Trece timpul.....	55
Capitolul 12	
O nouă vizită	64
Capitolul 13	
Noul meu companion	70
Capitolul 14	
Vineri face progrese.....	75
Capitolul 15	
Alți canibali.....	82
Capitolul 16	
Surprizele se țin lanț.....	90
Capitolul 17	
Revolta.....	97
Capitolul 18	
Aventurile continuă.....	103
Capitolul 19	
Guvernatorul	109
Capitolul 20	
Se arată zorii	116
Capitolul 21	
Eliberarea	121
Capitolul 22	
Din nou acasă	125

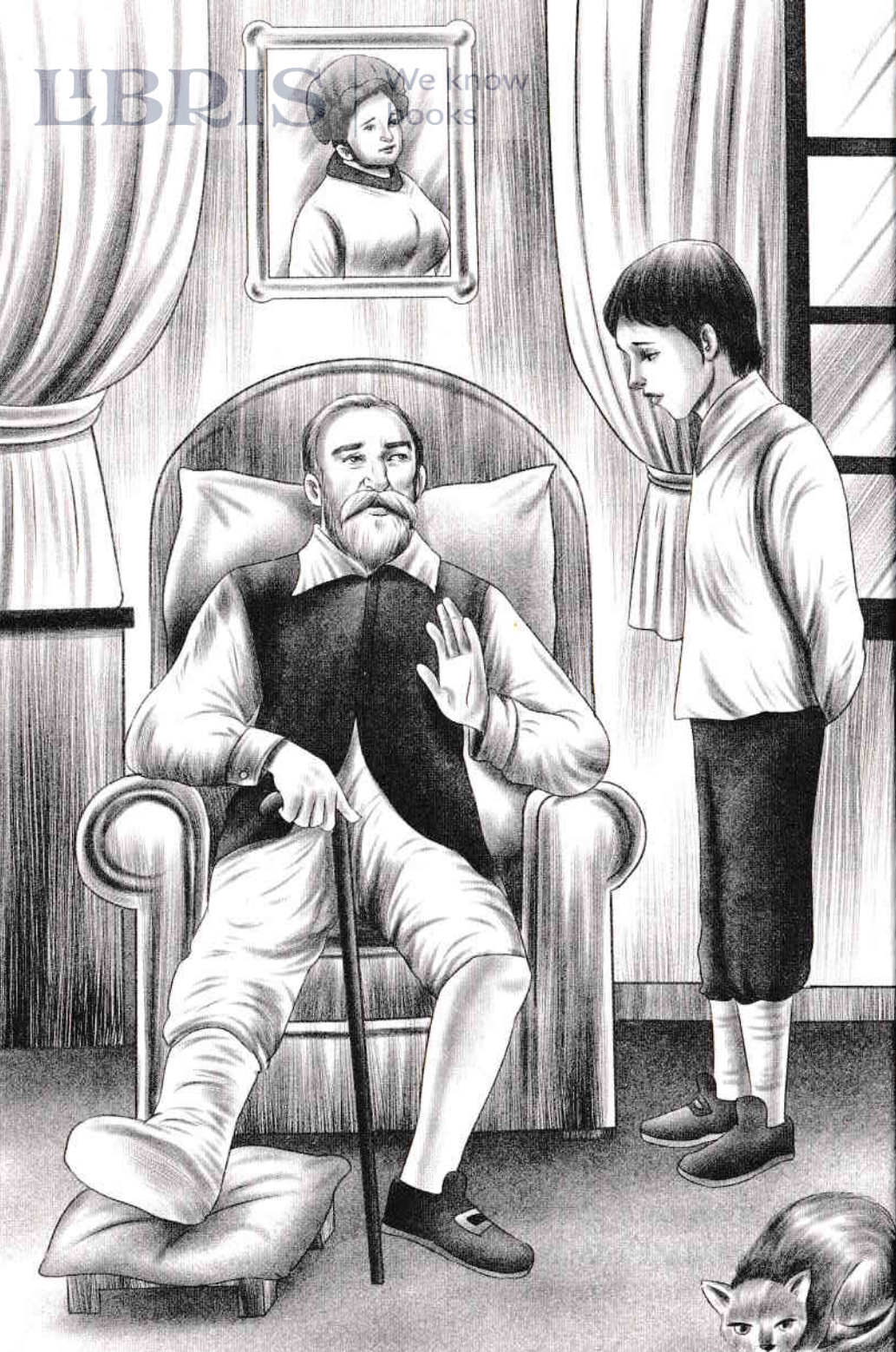
Capitolul 1

Plecarea de acasă

M-am născut în 1632 în orașul York, din Anglia, fiind cel mai mic dintre cei trei frați. Tata era negustor și provenea dintr-o familie bună. Originar din Bremen, Germania, se stabilise în Anglia, unde făcuse avere din comerț și apoi se căsătorise. Numele de familie al mamei mele era Robinson, familia ei fiind foarte cunoscută în zonă, iar eu am primit numele Robinson Kreutzntaer. Dar, pentru că în Anglia numele străine suferă modificări, numele s-a transformat în Crusoe, așa că toți cunoscuții mă știau drept Robinson Crusoe. Am avut niște părinți buni și foarte iubitori. Și-ar fi dorit să merg la școală și să devin om al legii, ca să fiu de folos societății, dar eu eram leneș și preferam să mă joc la râu în loc să studiez. Îmi plăcea să stau și să urmăresc corăbiile mari, care încărcau și descărcau mărfuri și, în timp ce le vedeam cum părăsesc portul, mi-aș fi dorit să pot pleca și eu cu ele.

Tata însă, care era un om înțelept și foarte serios, spunea că dacă rămân acasă o să am o viață ușoară

și fericită. În opinia lui, doar cei disperați sau foarte norocoși plecau departe, iar eu nu mă încadram în niciuna dintre cele două categorii. Făceam parte din clasa de mijloc și, după părerea lui, așa era cel mai bine. Săracii au o viață grea, iar cei bogați sunt urâți de cei nevoiași, spunea el, dar, dacă te găsești în clasa de mijloc, poți fi fericit. Regii regretă adesea că nu s-au născut în această pătură a societății, iar cei înțelepți se roagă să nu aibă parte nici de sărăcie, dar nici de bogăție. Mai spunea că, în viață, cele mai mari nenorociri se abat asupra celor foarte săraci sau foarte bogați. Doar cei din pătura de mijloc pot trăi în pace. Prin urmare, m-a rugat să nu renunț la acest privilegiu, așa cum îl rugase și pe fratele meu cel mare, atunci când se înrolase în armată. Din păcate, nu-i ascultase sfatul și fusese ucis în Flandra. Despre fratele mijlociu, plecat și el în lume, nu mai știa nimeni nimic. Mi-a mai spus și că Dumnezeu nu mă va binecuvânta dacă voi pleca pe mare și că voi ajunge să regret că i-am ignorat sfatul.

În ultima parte a discuției, în timp ce vorbea despre fratele ucis pe front, era atât de mișcat încât îl podidiseră lacrimile. Fiind sincer afectat de vorbele lui și mai ales de starea în care vedeam că se află, am decis să nici nu mă mai gândesc la varianta plecării, dar, vai! După câteva zile m-am pomenit că mă visez din nou pe mare, așa că am vorbit cu mama și i-am spus că nimic altceva nu mă va putea face fericit. I-am mai spus și că, la cei

nouăsprezece ani ai mei, eram deja prea în vârstă ca să învăț o meserie nouă, așa că am rugat-o să-l înduplece ea pe tata. Din păcate, însă, cuvintele mele nu au făcut decât să o înfurie. Mi-a spus că ar fi inutil să vorbească cu tata și că, dacă vreau să-mi distrug viața, nici ea și nici el nu mă pot opri, deși nu sunt de acord cu alegerea mea.

Un an mai târziu, în timp ce mă aflam la docurile din Hull și discutam cu niște marinari, am întâlnit un fost coleg de școală care urma să plece la Londra pe mare, cu corabia tatălui său. Fără să mai stau pe gânduri sau să mai vorbesc cu părinții ca să le cer permisiunea sau vreun ban pentru drum, am decis să mă alătur lui. „Nu te va costa nimic”, m-a asigurat amicul meu cu generozitate și, firește, nu am putut refuza o astfel de ofertă. Așa se face că, pe 1 septembrie 1651, eu, Robinson Crusoe, porneam în prima mea călătorie pe mare.

De îndată ce nava a ajuns în larg și vântul s-a întetit, am început să mă simt foarte rău. Speriat, mi-am spus că Dumnezeu mă pedepsește pentru că nu ascultasem sfatul părinților și îmi părăsisem căminul. Curând, furtuna s-a înrăutățit, dar aveam să descopăr că nu era mai rea ca cele care au urmat, nici măcar ca cea pe care am înfruntat-o câteva zile mai târziu. Părea că marea ne va înghiți pe toți, cu tot cu navă, și, îngrozit, i-am promis lui Dumnezeu că, dacă mă ajută să mă întorc cu bine la ai mei, nu voi mai părăsi niciodată uscatul.

Capitolul 2

Ape tulburi

Din fericire, a doua zi, marea s-a liniștit și soarele a ieșit de după nori, ceea ce dus la o îmbunătățire a stării mele. Nu mă mai simțeam rău și nici speriat nu mai eram. După câteva zile însă a urmat o furtună mult mai puternică, de-a dreptul teribilă. Valurile aveau înălțimea unor munți. Eram din nou îngrozit și conștiința mă mustra din nou. Îi auzeam pe marinari văitându-se și pomenind ceva despre faptul că „nava se va duce” doar că, în ignoranța mea, nu știam ce presupune asta. Situația era atât de disperată încât căpitanul și câțiva marinari au început să se roage. Se pare că Dumnezeu le-a ascultat rugăciunile, fiindcă o navă aflată în apropiere ne-a trimis o barcă și astfel am fost salvați. După ce am urcat pe nava salvatoare, am văzut cum corabia noastră se duce la fund și am înțeles, din păcate, despre ce vorbeau marinarii.

Când am ajuns la mal, oamenii s-au purtat foarte frumos cu noi, ba chiar ne-au dat bani ca să ne întoarcem la Hull sau să continuăm călătoria spre Londra.

Sunt sigur că, dacă m-aș fi întors acasă, totul s-ar fi terminat cu bine și tata, la fel ca în pilda fiului risipitor, m-ar fi primit cu brațele deschise, dar am fost atât de nesăbuit și de încăpățânat încât să n-o fac. Până și căpitanul, tatăl colegului meu, mi-a spus părintește:

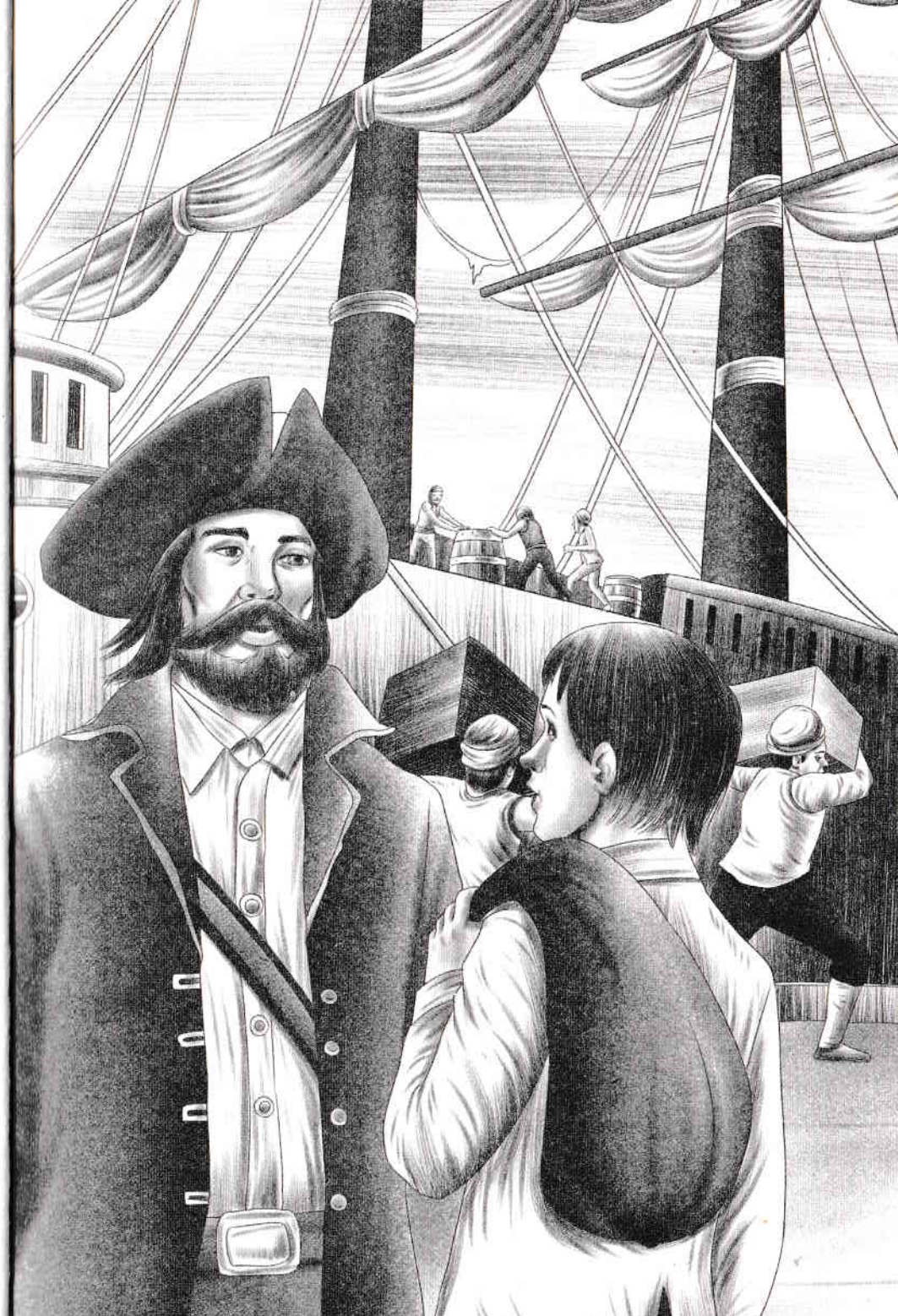
– Tinere, în locul tău, nu m-aș mai aventura niciodată pe mare!

– De ce, domnule? am întrebat eu naiv. Dumneavoastră veți renunța la navigație?

– Nu e același lucru, mi-a răspuns el. Pentru mine, aceasta este o profesie, dar tu ai plecat pe mare în ciuda avertismentelor. Și, din păcate, Dumnezeu ți-a arătat că locul tău nu e aici. Poate de asta s-a și scufundat nava. Ești ca Iona din povestirea biblică. Îmi pare rău că m-am învoit să urci pe vas.

Am ales să plec spre Londra, dar pe uscat. Cât de neînțelepți pot fi tinerii! Nu ezită să faci greșeli, dar le e rușine să le recunoască și să le îndrepte. De teamă că, întors acasă, toți cunoscuții vor râde de eșecul meu, m-am decis să plec într-o altă călătorie, în Africa. Deși aș fi putut să merg ca marinar și să învăț tainele acestei meserii, ba poate chiar să devin căpitan cu timpul, am făcut încă o alegere proastă și, profitând de gologanii pe care îi mai aveam, m-am imbarcat ca „gentleman”, ceea ce mă scutea de orice fel de îndatorire pe navă.

La Londra, am reușit să intru într-un anturaj destul de select, unde l-am întâlnit pe căpitanul unei nave care

tocmai se întorsese de pe coastele Guineei. Călătoria fusese una foarte profitabilă, așa că își dorea să plece din nou și m-a invitat să îl însoțesc. Pentru că era un om bun și cinstit, am acceptat oferta și pot spune că am avut parte de singura mea călătorie reușită. Prietenul meu m-a învățat câteva noțiuni de bază despre comerț și navigație și am făcut și un profit substanțial. Am adus acasă aproape trei kilograme de praf de aur, pe care l-am schimbat în Londra pe trei sute de lire.

Din păcate, nu mult după aceea prietenul meu a murit, iar eu am decis să las o parte din bani spre păstrare văduvei sale și să pornesc din nou, cu restul de bani, într-o altă aventură pe mare, de data aceasta cu secundul său la cârmă. În apropierea insulelor Canare, o navă turcească de pirați ne-a luat urma și, după o scurtă confruntare, ne-au luat prizonieri în portul Salé.

Capitolul 3

Sclav și negustor

Deși am avut oarecum norocul de a nu fi trimis departe, în țara de proveniență a piraților, soarta tot mi s-a părut crudă și neașteptată: pentru că eram tânăr și puteam munci, căpitanul lor m-a oprit ca sclav în Salé, care era un port al maurilor. Schimbarea statutului meu, din gentleman sau negustor în sclav, a fost una dramatică, amintindu-mi de profetia bunului meu tată.

Următorii doi ani am tot căutat o ocazie în care să evadez. În cele din urmă, aceasta s-a ivit în timp ce mă aflam la pescuit și, împreună cu un alt sclav, un băiat negru pe nume Xury, am pornit în larg cu o barcă mică, navigând în neștire zile la rând. În apropiere de Capul Verde, Xury a zărit un vas și imediat mi-am dat seama că era o navă portugheză. După alte trei ore de navigat, am ajuns lângă ea.

Oamenii de pe navă au fost foarte curioși să afle cum am ajuns acolo și, după ce le-am spus povestea, s-au purtat foarte frumos cu noi. M-au luat la bord cu toate bunurile pe care le aveam și mi-au spus că navighează

JURNALUL MEU DE LECTURĂ

Robinson Crusoe

Adaptare după Daniel Defoe

Numele _____

Prenumele _____

Clasa _____

Școala _____

Localitatea/județul _____

